

Предизвикано похвално слово за българката

Седнали сме около скромна трапеза, в чужда страна, в ничий дом, шепа изгнаници далеч от мащехата родина, а чувствам как на всички ни е някак хубаво, по български. Събрали сме се ей така, да се видим, да си побъбрим, да пийнем за здраве по чаша българско вино и така да уважим един от най-любимите нашенски празници – Трифон Зарезан.

Най-любим, защото може ли българска трапеза без добро, уханно, опияняващо вино? Че то май виното остана от малкото неща, които днешният българин прави почтено, с мерак и обич. Когато го прави за себе си, разбира се. Щото за продаван ли е... Някога да произведеш добро вино е било въпрос на чест за всеки майстор винар, но сега, когато България се превърна в Ментеланд, знам ли... Пропъждам провокационната мисъл и посягам към чашата. Виното, което пием обаче е от най-качествените, а и от прочут винарски регион, Асеновградския. Отпивам бавно по глътка, наслаждавам се на вкуса и плътността на виното и местя с не по-малка наслада поглед пред себе си и наоколо. На масата погача със сирене, коричката ѝ подканваща, златиста, хрупкава, до нея варено пиле, намазано с пиперек и чубричка, чинийки с мезета, подредени, украсени с вкус. Бутилките вино увенчани със сплетени лозови пръчки, същите венчета висят тук-там по стените, край тях фотоси на грозде и лозя. В импровизираната изложба не липсва и героят на празника Трифон – приповдигнат мустакат симпатяга в бяла везана риза и кожухче, с лозов венец на главата, със стомна вино в ръка, яхнал чер козел. Харесва ми, създава настрое-

ние. Отпивам и разменям по някоя дума със сътрапезниците си, радвам им се. Всички те са от категорията българи, с каквито съм свикнал да бъда обкръжен, от тези, в чиято среда са преминали най-хубавите

ми години – хора естествени, приветливи, добронамерени, духовни, красиви. Очите ми естествено се задържат неволно по-дълго на жените – и не заради виното, и не защото старея, всички ми изглеждат, независимо от външен вид и възраст, красиви, женствени, обаятелни, привлекателни. И изведнъж ме пронизва мисъл, която никога по-рано не ме е спохождала. Най-неочаквано откривам отговор на въпроса: какво ме кара да се чувствам българин и да съм щастлив от този факт? Българката! То се знае, българката! Защото съм роден от българка, откърмен, възпитан от българка, обичан и съпровождан от българка, баща съм на българка! И това не е възхвала на моите най-свидни българки – мама, жена ми, дъщеря ми /безброй мъже по света така възприемат тези най-скъпи жени в живота си!/ Не! Това е възхита от българката като такава – истинска, женствена, грижовна, творец на уют и красота, всеотдайна! Поиска ми се

Васил Самоковлиев, Ваня Заякова и Петър Тодоров

да го изрека на глас, да го чуят тези, които ме заобикаляха, защото именно те ме наведоха на тази мисъл, те бяха създателките на атмосферата наоколо, те породиха в мен тези чувства и предизвикаха това невяротнo за мен откритие. Да, мили момичета, сестри, майки, щерки, изгори наши! Вие сте най-българското в живота на всеки българин, с вас всеки от нас се чувства мъж и българин, където и да го е отвяла съдбата или несретата! Крачите ли вярно редом с него, където и да е той, светът е негов и ваш! Колко малко ми е било нужно, за да го осъзная и да ми се прииска да го споделя. Да оставим настрана красотата на българката, тя е всеизвестна, за нея се изписани безброй страници и прекрасни стихове от поети и писатели, пък и красиви жени има навсякъде по света. Няма да напомням и за магията ѝ в уменията да дарява с обич и любов, това също го умеят и други жени по света. Не забравям, че и българката умее да бъде зла мащеха, свекърва,

неверница, давам си сметка, че и тя има своите лоши дни и че и на нея ѝ се случва да тропа ръченица по мъжките нерви, но какво да се прави, такава си е женската природа. Това, което обаче отделя българката от другите жени и което внушава усещането за щастие в нашия мъжки свят, е умението ѝ да твори красота, да създава уют, радост и празници. Ето и жените, които ме заобикалят сега и които почти не познавам. Сигурно всяка от тях си има своите грижи, трудности, тревоги и не им е лесно в тази приютила ни чужда страна, но съм убеден, че в този ден те са забравили за всичко това и за да зарадват най-вече другите, ала и себе си, са намерили време да спретнат по нещичко за общия празник. Една си е направила труда да потърси лозови пръчки и да свие от тях венчета, за да украси донесеното от нея вино, друга да седне на компютъра и да издири подходящи за празника фотоси, трета замесила погача, донесли са и мезета, измислили са и закачки с Трифон Зарезан и съвпадащия с него празник на влюбените, въпреки че на нас той ни е доста чужд. Но има ли значение, все пак прекрасно е да се напомня, с повод и без повод, че „ЛЮБВИ ВСЕ ВОЗРАСТИ ПОКОРНЫ“. И заради всичко това аз си спомням с умиление как

българката умее да създаде красота и уют в дома си, за белите перденца и за мушкатото по прозорците, как от каквото има под ръка ще сготви вкусна гостба, да замеси баница, да свие сарми, да спретне трапеза, да ти подаде с нежност чиста риза или чаша вино, да застели с обич постеля за двама...

Е, да, звучи доста сантиментално и като далечен спомен от миналото, но въпреки модерните времена, това у българката все още го има. Признавам, еманципацията и феминизмът сложиха своя отпечатък и върху българката, и тя се труди и реализира като личност, и тя прави кариера и в много отношения не отстъпва на нас мъжете, ала го прави някак по женски елегантно, красиво, женствено. Затова за българина тя си остава преди всичко любеща жена, всеотдайна майка, подкрепа и опора. Знам, не ѝ е никак лесно, особено в тези години, които пръснаха и нас, и децата ни по широкия свят. През лятото в Гърция срещам българки, които са дошли тук на работа, за да подпомогнат семейство си, да изучат децата си. Трудят се непосилно у хора, които не ги превъзходат нито с образоването си, нито с културата си, нито с човешината си, но те стискат зъби и почтено вършат работата си, защото знаят

за кого го правят. В малкото часове на отдых след слугинския труд ги виждам вече други – дами, добре облечени, с лек грим и прическа, на сладка приказка с дружки на кафе. Е, не липсва и цигара в ръката, но да не издребняваме, простено да им е! Гледам ги и в България. Знаем, че там се живее трудно, /затова и ние сме тук, а не там!/, а където и да погледнеш, жените, дали скромно или не, са облечени добре и с вкус. И за да оцеляват в тези трудни времена българите, убеден съм, основна заслуга имат пак те, българките. В живота си, основно заради професията си, а и заради честите си пътувания по Европа, съм наблюдавал поведението на жени от различни народности, внушения са ми наслоили и литературата и киното. Е няма по-жени от нашенки! Повярвайте ми, българките са и остават най-женствените създания в този пътър свят! И това не е плод на криворазбран патриотизъм или шовинизъм, това е мое дълбоко убеждение, вярвам, много българци ще се съгласят с мен. Пък знам ли, може и да се лъжа... Така или иначе, аз съм щастлив в тази своя заблуда! Жени, прекрасни българки, умолявам ви, не ми я отнемайте, останете такива каквито сте – докато ви има!

Васил Самоковлиев

Българката Лаура Чуканов спечели четвърто място в „Мис САЩ“

След като през ноември стана „Мис Юта“, Лаура Чуканов се класира на четвърто място **в конкурса „Мис САЩ“ през април тази година.** Хиляди българи гласуваха за нея по интернет. „Не намирам думи как да изразя благодарността си към всички българи от цял свят, които гласуваха за мен. Толкова съм им благодарна и радостна от това“, сподели Лаура. Тя бе сочена за фаворит преди церемонията и се превърна в любимица на публиката. Короната спечели „Мис Северна Каролина 2009“ Кристиен Далтън. Престижният конкурс се състоя в комплекса „Планет Холивуд“ в Лас Вегас, който е собственост на милиардера Доналд Тръмп.

„Очаквах да стана „Мис САЩ“. Не знам какво се случи с гласуването. Е, може би пък тази година журито да е преценило, че победителка в конкурса трябва да е русокосо момиче. Въпреки това мога да кажа, че всичко бе много хубаво и много се радвам на постигнатото от мен в конкурса“, каза Лаура в интервю за „Труд“.

Лаура е родена в София на 5 юни 1986 г. Заминава заедно със семейството си за САЩ през 1990 г. Баща ѝ Кирил Чуканов е известен български учен. Лаура говори английски, български, испански и руски. Студентка е в университета на

щата Юта в Солт Лейк Сити, където учи международни икономически отношения, история на изкуствата и политология.